

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Martina Kopy a Petra Pospíšila, ve věci

žalobce: **Continental Barum s.r.o.**, IČ: 457 88 235
sídlem Objízdna 1628, 765 02 Otrokovice

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kotlářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2021, č. j. 2129/1.30/21-3, sp. zn. S9-2020-807,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u krajského soudu žalobce brojí proti rozhodnutí ze dne 20. 7. 2021, č. j. 2129/1.30/21-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „oblastní inspektorát“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 2. 2021, č. j.

32122/930/20-11 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým oblastní inspektorát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku (správního deliktu) na úseku bezpečnosti práce, a to dle § 30 odst. 1 písm. h) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“) a uložil žalobci pokutu ve výši 10 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce namítá vady napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí, spočívající v nesprávném právním posouzení. V průběhu řízení došlo k prokázání zproštění odpovědnosti žalobce dle ust. § 21 zák. č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) a správní orgány měly řízení zastavit. Právnícká osoba (dále také „PO“) musí prokázat, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby přestupku zabránila.
3. Dle rozsudku Vrchního soudu v Praze: *„odpovědnost vzniká v důsledku provozní činnosti právnické osoby nebo jednání, resp. opomenutí fyzické osoby, kterou ke svojí činnosti použila a nikoli za výsledek, protože jinak by vlastně ani nebylo možné hovořit o odpovědnosti za delikt, ale i za zásah vyšší moci nebo neodvratitelné události.“* Zmíněný korektiv je nutno posuzovat v individuálně. Jinou míru vynaložení veškerého úsilí je možné požadovat od společnosti s 10 zaměstnanci, jinou od společnosti až s 5 000 zaměstnanci.
4. Dle správního úřadu se zavinění u přestupků PO nedokazuje, není obligatorním znakem skutkové podstaty přestupku a pro vyvození přestupkové odpovědnosti PO je plně dostačující samotné porušení či nesplnění uložené povinnosti. Tento závěr je neudržitelný. Nekritickým přijetím uvedeného konceptu by se jakákoli možnost zproštění odpovědnosti PO dala považovat za předem nereálnou. Tyto požadavky nemohou být bezbřehé, nepřiměřené a ekonomicky neúnosné. Nemohou přehlížet specifika jak jednotlivého případu, tak PO samotné. Nároky a požadavky na liberaci PO musí být spravedlivé, resp. přiměřené k samotné PO a k opatřením, které byly přijaty k zabránění přestupku. Žalobce podnikl veškeré možné úsilí, které je po něm možno spravedlivě požadovat.
5. Žalobce se měl přestupku dopustit nevhodně nastaveným kontrolní mechanismem dodržování předpisů na úseku BOZP. Z pracovního úraz zaměstnance dne 11. 12. 2019 oblastní inspektorát dovodil, že v tento den nebyla kontrola na místě daného zaměstnance fakticky provedena, že nebyla dostatečná a účinná. To je nepřiměřeně zkratkovitá argumentace. Bagatelizuje se volní stránka zaměstnanců. Volní stránka zaměstnance může mít užitečné výstupy, zároveň však může mít výstupy negativní (pracovní úraz). V průběhu dne a pracovní doby jsou činnosti, za něž musí odpovědnost převzít zaměstnanec. Správní orgán vyvodil z výpovědi zraněného zaměstnance závěr, že žalobce pochybil, neboť zaměstnanec *„zjevně nepovažoval za nutné a potřebné při opravě potrubí rozvodu topné vody ochranné rukavice použít, čímž mohlo být zabráněno také úrazovému ději.“* Závěr je paušalizující a nevypovídá nic o nastavení systému kontroly dodržování předpisů BOZP u žalobce. Vypovídá spíše o přístupu zaměstnance. Faktická kontrola zaměstnanců je realizována denně formou nadřízený mistr – podřízený zaměstnanec. Mistři dohlížejí na plnění pracovních povinností zaměstnanců na směně. Je nereálné a v praxi neudržitelné, aby měl každý zaměstnanec svého mistra, který by nad ním fakticky po celou dobu stál a dohlížel na něj. A to i s ohledem na zachování práva zaměstnanců na soukromí a na ochranu jeho osobních informací.

6. Žalobce si je vědom, že za dodržování předpisů na úseku BOZP je zodpovědný zaměstnavatel. Zároveň si však pokládá otázku, jak konkrétně je uplatňována zásada, že odpovědnost PO za přestupek je objektivní, nikoli absolutní (bezbréhá). Žalobce se nezprošťuje své odpovědnosti, považuje však své vynaložené úsilí za zcela vyhovující tak velké společnosti. Při počtu cca 5 000 zaměstnanců nelze mít reálně dohled nad každým zaměstnancem v konkrétním čase. Skutečnost, že ke zranění zaměstnance došlo, nelze vést bez dalšího k závěru, že obviněný dostatečně nedbal svých povinností. V případě zkoumání odpovědnosti PO jde o odpovědnost za jednání, nikoli za výsledek. Šlo o exces zaměstnance, jemuž nebylo možné zabránit. Zaměstnavatel vynaložil veškeré možné úsilí, které je po něm možné spravedlivě požadovat. Zraněný zaměstnanec je pravidelně 1x ročně školen z předpisů vztahujících se k vykonávané práci včetně identifikace rizik a povinnosti používat přidělené ochranné pracovní prostředky. Má dlouholetou praxi v tomto odvětví, je tak nadstandardně zkušený a znalý dané problematiky. Také byl řádně vybaven všemi předepsanými ochrannými prostředky, byl seznámen s jejich správným použitím.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a na rozhodnutí oblastního inspektorátu. Žalobní námítky se téměř překrývají s vyjádřeními v průběhu správního řízení.
8. Správní orgány opakovaně uvedly, proč nelze úsilí žalobce považovat za veškeré úsilí v intencích liberace podle ust. § 21 přestupkového zákona. Žalobcem nebyla vykonávána potřebná kontrola nad postiženým zaměstnancem. To možnost liberace vylučuje. Z požadavků uváděných žalobcem by bylo ve smyslu judikatury teoreticky pouze možné uvažovat nad případnou ekonomickou únosností opatření. Žalobce k tomu neuvedl nic konkrétního. Je věcí PO vynaložení veškerého úsilí k zabránění přestupku prokázat, a tedy v tomto směru unést důkazní břemeno. Žalobcem zmiňovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze je v daném případě nepřipadný. Předmětem nynějšího řízení nebylo posuzování pracovního úrazu postiženého zaměstnance a odpovědnosti za jeho vznik, ale zda žalobce řádně splnil své povinnosti v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a dodržoval pracovněprávní předpisy v souvislosti se vznikem pracovního úrazu, kdy žalobce byl postižen za neprovádění kontroly podle zákoníku práce, a nikoliv za faktický výsledek spočívající v samotném vzniku pracovního úrazu. Zaměstnanci odpovídají za svoji činnost, nemůže tomu tak být v případě odpovědnosti za BOZP. Zaměstnavatel nemůže resignovat na plnění své povinnosti s tím, že spoléhá na systém školení a kontrol a dodržování povinností zaměstnanci bez navazující důsledné běžné kontroly dodržování těchto povinností v praxi. Takové spolehnutí se na zaměstnance nemůže ani být „veškerým úsilím“, které lze po žalobci požadovat. Pokud je denní kontrola zajištěna mistry (což žalobce vzápětí vyjádřením o nemožnosti tak činit vlastně popírá a tím přiznává nedostatky v kontrolní činnosti), nemohlo by dojít k situaci, že by zaměstnanec nebyl při výkonu práce řádně ustrojen. Zaměstnanec dle jeho vyjádření při své činnosti neshledal žádné porušení předpisů zaměstnavatele, za porušení předpisů nepovažoval nepoužití předepsaných ochranných rukavic, které měl k dispozici.
9. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

10. Rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 12/94-16 je na místě. Přijetím argumentace žalovaného by mohlo dojít ke smísení pohledu na případ *de facto* a *de iure*. *De iure* je

předmětem správního řízení to, zda žalobce řádně splnil své povinnosti v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a dodržoval pracovněprávní předpisy v souvislosti se vznikem pracovního úrazu, *de facto* je však předmětem správního řízení až následek, tedy pracovní úraz. Převážít by měl pohled *de facto*, jinak by nešlo hovořit o odpovědnosti za delikt, ale i za zásah vyšší moci či neodvratitelné události (excesu zaměstnance), v takovém případě je liberace nemožná. Bezpečnost zaměstnanců je pro žalobce tou nejdůležitější hodnotou, kterou každodenní činností kontroluje a zdokonaluje. To naznaly i správní orgány v rámci správního řízení. Žalobce tak činí, aby co možná nejefektivněji a v co největší míře ochránil zdraví svých zaměstnanců. Žalobce žádným způsobem nepřiznal nedostatky kontrolních mechanismů. Jen popsal běžný provoz závodu a kontrolních mechanismů dodržování předpisů na úseku BOZP a porovnal je se zněním ust. § 21 odst. 1 přestupkového zákona. Domnívá se, že vynaložené úsilí v tomto případě bylo veškeré, které po žalobci bylo možno požadovat.

V. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
12. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry správního orgánu prvního stupně, aprobované žalovaným v napadeném rozhodnutí, že se žalobce dopustil spáchání správního deliktu dle 30 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce, dle kterého se právnická osoba *dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že nesplní povinnost udržovat osobní ochranné pracovní prostředky v použitelném stavu nebo nekontroluje jejich používání*. Jedná se v podstatě o sankční ustanovení ve vztahu k ustanovení § 104 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), podle něhož *„zaměstnavatel je povinen udržovat osobní ochranné pracovní prostředky v použitelném stavu a kontrolovat jejich používání.“* Na základě ust. § 35 písm. b) a ust. § 46 zákona č. 251/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, byl žalobci uložen správní trest – pokuta ve výši 10 000 Kč.
13. Dle § 21 odst. 1 přestupkového zákona *„Právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.“* Dle odst. 2 tohoto ustanovení se pak právnická osoba *„nemůže odpovědnosti za přestupek zprostit, jestliže z její strany nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku.“*
14. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 11. 12. 2019 nekontroloval na pracovišti skladu pneumatik SO 180, v prostoru paletizace plášťů, na adrese Objízdna 1628, 765 02 Otrokovice, používání osobního ochranného pracovního prostředku (dále též „OOPP“) – ochranných rukavic zaměstnancem J. Ř., nar. X, a to při provádění opravy zavzdušnění potrubí rozvodu topné vody systému vytápění objektu, ač má žalobce v bodu č. 27 provozně bezpečnostního předpisu „Údržba energetiky“ PBP 12.25 použití ochranných rukavic při opravách úseku potrubí, armatury, předepsáno.

15. Ze správního spisu vyplývá, že oblastní inspektorát zahájil u žalobce kontrolu dne 7. 1. 2020. Kontrola byla zaměřena na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce, dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti provozu technických zařízení se zvýšenou mírou ohrožení života a zdraví a právních předpisů o bezpečnosti provozu vyhrazených technických zařízení a na dodržování povinností na úseku pracovní doby. Podnětem ke kontrole byl pracovní úraz pana J. Ř., nar. X, zaměstnance žalobce, k němuž došlo dne 11. 12. 2019 na pracovišti žalobce. Kontrolou bylo zjištěno, že dne 11. 12. 2019 prováděl zaměstnanec opravu zavzdušnění potrubí rozvodu topné vody systému vytápění objektu. Po demontáži automatického odvzdušňovacího ventilu a zahájení montáže sestavy odvzdušňovacího ventilu a kulového uzávěru na zpětnou větev došlo v místě demontovaného ventilu k výronu horké vody a zasažení obou horních končetin zaměstnance unikající horkou vodou (75 °C). Zranění zaměstnance si vyžádalo hospitalizaci delší 5 pracovních dní. Na základě této kontroly byl ze strany správního orgánu prvního stupně vyhotoven protokol o kontrole ze dne 17. 4. 2020, č. j. 2757/9.42/20-3, sp. zn. I9-2020-2.
16. Žalobce podal proti předmětnému protokolu o kontrole námitky. Při provádění kontroly nebylo shledáno žádné porušení právních předpisů, žádné pochybení nebylo žalobci při kontrolním úkonu vytknuto. Námitkám bylo částečně vyhověno. Ve Vyřízení námitek nadřízeným ze dne 16. 6. 2020 bylo uvedeno, že v případě, že by zaměstnanec použil předepsané osobní ochranné pracovní prostředky, k závažnému pracovnímu úrazu dojít nemuselo. Vzhledem ke skutečnosti, že postižený v době pracovního úrazu OOPP (ochranné rukavice) nepoužíval, nekontroloval žalobce používání OOPP, které měl zaměstnanec přiděleny, jinak by zajistil nápravu. Dne 11. 12. 2020 vydal Oblastní inspektorát Příkaz č. j. 32122/9.30/20-4, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce, za což byla obviněnému uložena pokuta ve výši 15 000 Kč. Žalobce proti výše uvedenému Příkazu podal dne 21. 12. 2020 odpor. Následně správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, v němž netrval na výši pokuty uložené Příkazem, pročež pokutu snížil na 10 000 Kč. Neshledal však důvod pro upuštění od potrestání ani důvody, pro něž by obviněný za přestupek neodpovídal. Žalovaný s odkazem na judikaturu uvedl, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí spolu tvoří jeden celek.
17. V dané věci není sporu o tom, že zaměstnanec (pan Ř.) dne 11. 12. 2019 při výkonu své práce neměl na sobě osobní ochranné pracovní prostředky (nepoužil ochranné rukavice), čímž došlo k jeho zranění, a to zasažením obou horních končetin zaměstnance unikající horkou vodou. V předmětné věci je tedy spor pouze o správnosti postupu správních orgánů při projednání a rozhodnutí věci.
18. K jednotlivým žalobním námitkám žalobce krajský soud uvádí následující.
19. Žalobce namítá, že se zprostil odpovědnosti dle § 21 odst. 1 přestupkového zákona a neodpovídá tak za přestupek. V takovém případě musí žalobce prokázat, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce ke svému tvrzení doložil doklady o kontrolách na dotčených pracovištích, a to Kontrolu externí společností TÜV Rheinland v rámci kontrolního auditu systému OHSAS 18001, interní audit v rámci systému BOZP a pravidelné kontroly pracoviště vedoucím zaměstnancem zaznamenanou v provozním deníku.

20. Lze souhlasit s názorem žalobce a žalovaného, že odpovědnost právnických osob za přestupky dle přestupkového zákona je objektivní, ale ne absolutní, neboť ustanovení § 21 přestupkového zákona uvádí možnosti zproštění se této odpovědnosti. V zákoně o inspekci práce je odpovědnost za spáchání správního deliktu právnickou osobou koncipována jako odpovědnost objektivní. Žalobce se odvolává na volní stránku zaměstnance. Uvedená koncepce však neklade správním orgánům povinnost zkoumat zavinění odpovědné právnické osoby, tedy zkoumat a prokazovat naplnění subjektivního vztahu pachatele (vůle, vědomí, nedbalost) k pravděpodobným následkům svého jednání.
21. Žalobce odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 12/94-16. Tento se týkal odpovědnosti za škodu. V nynějším sporu správní orgány požadovaly prokázat, že žalobce vynaložil veškeré úsilí, které je po něm možno požadovat, aby nedošlo ke zranění zaměstnance. V dané věci se tedy neposuzuje odpovědnost za následek (tj. pracovní úraz), nýbrž opomenutí dostatečného dohledu nad zraněným zaměstnancem a porušením pracovněprávních předpisů v rámci BOZP. Předmětný rozsudek tak není na zde řešenu věc přílehlavý. Nelze odpovědnost právnické osobě přičítat vždy, avšak pro vyvinění se musí právnická osoba přijmout potřebná opatření. Žalobce tak tížilo důkazní břemeno stran prokázání, že vynaložil veškeré úsilí k zamezení přestupku. Lze souhlasit s názorem žalobce, že je nutno každý případ posoudit individuálně.
22. Z žalobcem předložených důkazů vyplývá, že se žalobce bezpečností a ochranou zdraví při práci zabývá, zaměstnanci jsou školeni a kontrolováni. Zdejší soud se však ztotožňuje se žalovaným, že se v případě žalobce nejednalo o „vynaložení veškerého úsilí“ tak, jak je předjímano výše uvedeným ustanovením. Z předložených důkazních prostředků nelze dojít k závěru, že by žalobcem byly OOPP dostatečně kontrolovány. Z pravidelných kontrol vyplývá kontrola osobních ochranných pracovních prostředků toliko ze dvou dní, přičemž na pravé straně deníku je den 19. 3. 2019 a (zřejmě) 12. 7. 2021. Z těchto důkazů tak není možno učinit závěr o pravidelné kontrole OOPP. Tomuto závěru nesvědčí ani další žalobcem předložené důkazní prostředky. Lze tak uzavřít, že žalobce dostatečně nekontroloval osobní ochranné pracovní prostředky zaměstnance, kontrolní mechanismy směřující k předcházení spáchání přestupku nebyly dostatečně nastaveny. Možnost liberace tak nebyla u žalobce naplněna. Námitka žalobce je tak nedůvodná.
23. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývá, že by oblastní inspektorát vycházel z toho, že se u přestupku právnických osob nedokazuje. Lze z něho seznat, že se oblastní inspektorát zabýval tím, zda žalobce splnil dostatečně své povinnosti. Žalovaný dané ještě více rozvinul. Jak již bylo uvedeno výše, je třeba obě rozhodnutí posuzovat jako jeden celek (k tomuto viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Soud odůvodnění správních orgánů shledává dostatečnými. Námitka žalobce je tak nedůvodná.
24. Požadavky správních orgánů nelze spatřovat bezbřehými, nepřiměřenými a ekonomicky neúnosnými, jak tvrdí žalobce. Žalobce nedoložil dostatečné důkazy k prováděným kontrolám. Požadavky na tyto důkazy byly přiměřené. Nelze hovořit o tom, že by správní orgány přehlížely specifika daného případu. Příklad žalobce byl posouzen individuálně. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobce nepodnikl veškeré možné úsilí k zamezení úrazu zaměstnance. Systém kontroly doložený žalobcem v důkazních prostředcích (postupy k zamezení porušování povinností na úseku bezpečnosti práce – kontrola externí společnosti, interní audit, školení apod.), svědčí o tom, že žalobce má řádně

formálně systém řešení a kontroly BOZP nastaven. Nesvědčí však o skutečně prováděné kontrolní činnosti, zaměřené na kontrolu používání OOPP. Zákonné požadavky též žalobci udávají povinnost vytvořit kontrolní mechanismy sledujících respektování teoretických postupů (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 4. 2017, č. j. 30 A 129/2015-75). Tato část povinnosti žalobcem splněna nebyla.

25. Lze souhlasit se žalobcem, že zaměstnanci za svoji činnost odpovídají. Tímto argumentem se však nelze vyvinut z toho, že systém kontroly žalobce byl nedostatečný a přenášet tak odpovědnost zaměstnavatele na zaměstnance. Jak upravuje § 101 odst. 1 zákoníku práce: *„(z)aměstnavatel je povinen zajistit bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců při práci s ohledem na rizika možného ohrožení jejich života a zdraví, která se týkají výkonu práce“*. Nelze tak rezignovat na dostatečnou kontrolu a to, aby byl žalobce v případě úrazu zaměstnance schopen dostatečně prokázat, že jeho systém kontroly byl dostačující. K tomuto lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 3. 2018, č. j. 50 A 46/2017-50: *„Z objektivní odpovědnosti za spáchání správního deliktu se není možné vyvinut ani tvrzením subjektivního zavinění zaměstnanců, kteří neuposlechli pokynu zaměstnavatele a při práci, u které je zvýšené riziko ohrožení zdraví či života, nepoužili adekvátní bezpečnostní a ochranné pomůcky. Již samotným porušením či nesplněním povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě je porušen zájem společnosti. Tím dochází k naplnění objektivní stránky správního deliktu a k vyvození odpovědnosti za takový správní delikt je dostačující prokázání těchto porušení. Charakter institutu objektivní odpovědnosti za správní delikt podle zákona o inspekci práce zabraňuje tomu, aby se právnická osoba jako zaměstnavatel zbavila povinností, které jsou na ni kladeny právními předpisy.“*
26. Žalobce namítal, že správní orgán učinil paušalizující závěr z výpovědi zraněného zaměstnance. Správní orgány danou skutečnost hodnotily s ohledem na další okolnosti případu. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný vycházel pouze z předmětného tvrzení pana Ř. Jelikož bylo zjištěno, že žalobce nedostatečně kontroloval OOPP při práci, nemůže se vyvinut tím, že výpověď zraněného zaměstnance nevypovídá nic o systému kontroly dodržován předpisů BOZP.
27. Žalobce dále namítal, že kontrolu provádějí mistři a je neudržitelné, aby měl každý zaměstnanec svého přiděleného mistra. Soud souhlasí se žalobcem, že není možné nepřetržitě kontrolovat každého zaměstnance. Žalobce však má v rámci předcházení zraněním vykonávat nad zaměstnanci dostatečnou kontrolu. Takové důkazy, které by prokazovaly tvrzení žalobce, že jím vynaložené úsilí do nastavení principů a mechanismů kontroly bylo dostatečné, nepředložil. Správní orgány nedošly ke svým závěrům o nedostatečnosti dodržování povinností týkajících se bezpečnosti práce pouze ze skutečnosti, že ke zranění zaměstnance došlo. Z předložených důkazních prostředků vyplynulo, že zaměstnanec byl z předpisů vztahujících se k vykonávané práci včetně identifikace rizik a povinnosti používat přidělené OOPP školen. Dále v řízení vyplynulo, že zaměstnanec má dlouholetou praxi a ochrannými prostředky byl vybaven a seznámen s jejich použitím. Uvedené však dostačujícím pro prokázání vynaložení veškerého úsilí ke kontrole používání OOPP není.
28. Zdejší soud neshledal, že by rozhodnutí správních orgánů spočívalo na nesprávném právním posouzení. Nebylo prokázáno, že by se žalobce zprostil odpovědnosti, tedy že by vyvinul dostatečné úsilí na to, aby přestupku zabránil. Žalobce neprokázal, že by kontrola používání osobních ochranných pracovních prostředků byla dostatečná.

29. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámce uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu jak nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. srpna 2023

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu